

Eberhardský (Malinovský) zámek na grafickém istu z počátku 19. století (?), GMB C 6248. Foto T. Leixnerová

moru byli přijímáni pouze katolíci.⁴³ Uchyloval se ovšem též k přímé represi, která vyvrcholila v podobě tzv. delegovaných soudů (iudicium delegatum, resp. ius extraordinarium delegatorum) v Bratislavě, jimž předsedal. Tyto mimořádné soudy měly být rozhodným a patrně definitivním úderem proti protestantům a s konečnou platností vyřešit v Uhrách konfesionální otázku.⁴⁴ I když soustředěnou kulminaci nátlaku na nekatolické konfese je možno zaznamenat již v 60. letech, rozhodný nástup represe je charakteristický pro začátek let sedmdesátých. V roce 1672 byly za asistence vojska odebrány protestantům kostely ve většině královských měst a duchovní, jimž se nepodařilo uniknout, byli uvězněni. Akce řídil předseda královské komory biskup Leopold Kollonich, vedle Szelepcsényiho hlavní představitel uherské protireformace 2. poloviny 17. století. První pojednání se konala v září roku 1673, kdy bylo 33 kněží obviněno z urážky katolického náboženství, tedy i majestátu panovníka, a zároveň ze spojení s Wesselényiho spiknutím. Většina odešla do vyhnanství. V následujícím roce už bylo do Bratislavy citováno asi 700 osob, z nichž se dostavila sotva polovina. Vý-

sledkem bylo, že duchovní, kteří odmítli konverzi, byli prodáni na galeje. Soud vrcholil a zároveň svou činnost ukončil v roce 1674, kdy zbývalo 42 „zatvrzelých“ kalvinů. Byli rozděleni a převezeni do vězení v Sárváru, Kapuváru a na pevnost Leopoldov.⁴⁵ Na 6 vězňů dostal Szelepcsényi povolení k převozu na svůj majetek v Eberhardu, kde vykonávali nucené práce.⁴⁶ Dva konvertovali a zbývajícím čtyřem se v následujícím roce podařil útek. Je znám dopis papeži z roku 1676, v němž Szelepcsényi uvádí, že za poslední 4 roky přivedl zpět do lůna církve 63 tisíc nekatolíků.⁴⁷

Szelepcsényi nebyl ovšem jen obratným politikem věrným Habsburkům a oddaným zástancem zájmů papežské kúrie, ale zároveň zdatným hospodářem — podnikatelem, jenž své úřady a postavení dovedl náležitě využít pro rozhojnění osobního majetku. Na sklonku života měl statky i za hranicemi království — ve Slezsku, na Moravě (kde získal bývalé statky Illésházyů — Letovice, Lysice a Drnovice)⁴⁸ a ve svém testamentu se zmiňuje o domu ve Vídni. Většinu pozemkových držav vlastnil pochopitelně v Uhrách. Je příznačné, že jejich těžiště leželo na jihovýchod od Bratislavy — na Žitném